

SVER KRISTUSUS
KRISTUSA SVETO

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

12 DECEMBER / DICIEMBRE 1971

"Aggiornamento" de las Obras Misionales Pontíf.

De "Illuminare", enero 1971 (Continuación)

INSTRUMENTO OFICIALMENTE PROPIO DE LA SANTA SEDE

El motu proprio "Romanorum Pontificum" del año 1922, inició un proceso, que seguiría adelante con documentos posteriores, de elevación de las Obras Misionales Pontificias a la responsabilidad de ser el instrumento oficialmente propio de la jerarquía para el cumplimiento que ésta tiene en el campo de la cooperación misional. Se trata de un proceso constituyente en el que, paso a paso, se van perfilando los conceptos. Las Obras Misionales Pontificias —de ahí su cualificación pontifical— aparecen inicialmente como instrumentos de la Santa Sede para la promoción de la cooperación misional. Hay una machacona reiteración de este principio. Son instituciones de la Sede Apostólica: medios de los que el Papa se sirve para suscitar, organizar y dirigir la cooperación de todo el Pueblo de Dios en beneficio de todas las misiones. Nada se dice, en estos primeros arranques del proceso constituyente, de las relaciones existentes entre el episcopado y la Organización Misional Pontificia. La responsabilidad de la acción misionera compete a la Sede Apostólica. El episcopado es invitado a respaldar la acción de los Papas a prestarles ayuda en los afanes misioneros.

DE LA AYUDA A LA CORRESPONSABILIDAD

La falta de una suficiente teología católica sobre la colegialidad episcopal hace que exista una conciencia difusa y generalizada de que la acción misionera de la Iglesia es de la sola incumbencia de la Santa Sede. Algunos documentos del magisterio misional de los Papas insinúan a existencia de una auténtica corresponsabilidad misionera de los obispos; pero, en líneas generales, se admite como algo que está ahí el que son los Papas quienes tienen que impulsar la evangelización de los pueblos. Las encíclicas misionales, a partir sobre todo de la "Maximum illud", de Benedicto XV, en 1919, recaban de los obispos que ayuden a la Santa Sede en el cumplimiento de sus responsabilidades evangelizadoras. Los Papas solos no pueden hacer frente al inmenso y formidable cometido de la evangelización mundial. Son precisas las ayudas de toda la Iglesia y los obispos tienen que procurárselas al Supremo Pastor. Deberán por ello los obispos favorecer el desarrollo de las obras Misionales Pontificias, ya que, instrumentos oficialmente propios de la Sede Apostólica para la cooperación misional, al apoyarlas y difundirlas los obispos en su diócesis aportan al Papa lo que el Papa necesita para cumplir con los deberes que le atañen y que sobre él gravitan...

La insuficiencia teológica de este planteamiento nos resulta hoy evidente. No basta con decir que los obispos tienen que ayudar al Papa para que éste cumpla con su deber misionero. Hay que afirmar, con toda rotundidad, que la evangelización de todos los pueblos es un cometido que incumbe directa y primariamente a la totalidad del Colegio episcopal, con Pedro y bajo Pedro. La intervención de los obispos en el apostolado misionero no viene a corregir una insuficiencia del Pontificado Romano, viene a cumplir una obligación y a ejercer un derecho que pertenece, por voluntad de Cristo, solidariamente, a todos los Pastores de la Iglesia.

(Continuará.)

Naročnina v Argentini v l. 1972 bo 2.000 pesov m/n. Drugod kot doslej.

NE VODENIMO BESED IN POJMOV!

Ohranimo pravo besedo in pravi pojem! Samo po sebi nedvomno moramo uporabljati besedo misijon za karkoli. Mnogo stvari je možno misijonariti. In misijonarje more pošiljati v svet tudi politična stranka.

Ko pa govorimo o misijonih v pravem pomenu besede, ne ustvarjajmo zmede. Če „mečemo v en koš“ pariški misijon, rimski misijon in afriški misijon, smo besedi vzeli pristni pomen. Če skušamo izenačiti problematiko prenavljanja krščanskega življenja v Evropi ali Ameriki s problematiko v nekrščanskih deželah, zameglimo pojme. Če skušamo rešiti razliko z govorjenjem o zemljepisni oddaljenosti, more nastati zmeda še večja.

Saj gre vendarle za problem narodov in kultur, ki se jih krščanstvo ni dotaknilo, kaj šele pognalo v njih korenine. In tam je misijon v pravem pomenu besede, kjer je treba opraviti prvo nalogo Cerkve, udeležiti njeno eksistenco med tistim narodom. Ko je ta zakoreninjenost dosežena, bo stvar mlade Cerkve slična katerikoli cerkveni pokrajini v Evropi in Ameriki. Do tedaj pa je vsako izenačevanje nestvarno in v škodo pojmu.

In ko nam je razčiščen pojem misijona, si moramo biti na jasnem: v čem je potem misijonarjevo delo.

Še ni dolgo tega, ko je svet osupnil ob besedah pokojnega kardinala Spellmana: „Po milosti našega Gospoda Jezusa Kristusa je na zemlji nastal nov način življenja, ameriški način življenja – American way of life.“ Torej je treba prenesti na Kitajsko Ameriko, v Indijo Anglijo, v Afriko Francijo. Taka misel popolnoma maliči pojem misijona. Saj gre za življenje mističnega Kristusa v omikah nekrščanskih narodov, ne pa za uvažanje tujih kultur.

In druga skrajnost. Hubertus Halbfas je vrgel v svet novo misel: „Naloga misijonov je iz hinduista napraviti boljšega hinduista, iz budista boljšega budista, iz muslimana boljšega muslimana.“ Potemtakem misijoni sploh niso potrebni, vsaj ne v krščanskem pojmovanju. Mi smo poslani k vsem narodom z veselim oznanilom, da se je Bog učlovečil zato, da vrne človeštvo Bogu.

Sprejeti vse dobro v nekrščanskih narodih je dolžnost misijonarja, a prinašati mora tisto zadnje in največje, v čemer je dopolnjenje vsakega naroda: Kristusa. Lepo je to povedal japonski katoličan Tiyokiko Kagawa: „Mnoga pota vodijo na vrh. Zakaj naj bi bil Kristus naš edini vodnik? Toda mnogi vodniki obstanejo že na prvem ali drugem počivališču. Jaz pa hočem na vrh, zato sem si izbral krščanstvo.“

In kljub različnim in obilnim nalogam, ki pomagajo graditi mlade Cerkve, je in ostane vendarle bistvo vsega misijonskega poslanstva: zakoreninjanje Cerkve, kjer je še ni. Drugače povedano: tudi v teh narodih, tudi v teh kulturah je treba ustvariti temelj, da se bo sredi teh narodov in teh omik nadaljevalo učlovečenje.

Ohranimo pojem in besedo za to edinstveno poslanstvo Cerkve, da ne bomo ustvarjali zmede ali zvedenili misijonskega dela.

F. S.

Misijonar o. Jože Cukale D.J. pred hišo, ki jo je s svojim delom in misijonarjevo pomočjo zgradil vernik Probhat.

MADAGASKAR V DOBI IMPERIALIZMOV

RUDA JURČEC, Buenos Aires

Po drugi svetovni vojni je svet postal zelo majhen, se je govorilo. Nova občila bodo pojmovanje sveta še bolj „osiromašila“: kar je bilo nekoč zavito v misterije azijskega, afriškega ali južnoameriškega kontinenta, postaja sproti znano vsak dan takorekoč med nami vsemi. Radio, televizija, poleti v stratosfero! Toda ob tem naraščanju „vsevednosti, bogastva (ki bi morali služiti vsem) in ihti za napredek na vseh poljih“ se vriva v srednje spoznanje, da je človek zares vedno isti kot je bil, problemi narodov in kontinentov so se komaj kaj premaknili na boljše, včerajšnji kolonializem in imperializem evropskih velesil nadomeščajo drugi, komaj kaj bolj pravični od včerajšnjih.

VDOR V PRAZININO

Mogli bi reči, da je bila v drugi svetovni vojni Anglija tista „zmagovavka“, ki je bila najbolj poražena. Angleški imperij se je zrušil, temu pa je konec leta okr. 1955 sledilo še spoznanje, da je nekoč mogočna Anglija tako obubožala, da se je morala odpovedati obrambi vsega, kar je bilo vzhodno od Adena, oz. Perzijskega zaliva. Ker so se ZDA potem premočno zapletle v vojskovanje v Vietnamu, sta se v Indijskem cceanu pojavila dva imperializma, oba komunistična: moskovski (bogati) in pekinški (revni) marksizem. Sovjeti so se naslonili na svojo mornarico, Kitajska pa te (še) nima, in je vrgla vse svoje sile v graditev postojank na celem afriškem kontinentu. Okrog 30 afriških, komaj rejenih držav z vsemi bremeni primitivnosti in nepripravljenosti, se je moralo odpreti tekmi obeh komunističnih in še kapitalističnemu (ameriškem) imperializmu. Mlade, življenjskih sil polne države, so morale izbirati – pričakovale so popolno svobodo, a so začele druga za drugo klecati pod pritiskom Afriki tujih ideologij.

MADAGASKAR — ŽRTEV SVETOVNE STRATEGIJE

Ko je Madagaskar postal svobodna republika pod vodstvom popularnega borca za svobodo in napredek Philiberta Tsiranana, se je poleg drugih težav vrnila v ospredje skupina pod vodstvom Monja Joana, voditelja vseh, ki so po l. 1955 v svobodi ostali ali postali še bolj revni, kot so bili poprej. Otok ima komaj 5 milijonov prebivavcev, ljudje žive večinoma od poljedelstva — toda na otoku je polno virov bogatih surovin, a bi eksploatacija vsega bogastva terjala mirno in pametno malgaško državno politiko. Toda, ali je to možno doseči čez noč in ob nepismenosti ogromne večine prebivalstva, ki je poleg tega na jugu

bedno in nevedno, kakor je bilo Ěloveštvo ob nastanku sveta... Tako je prišlo do revolucionarnega gibanja na jugu. Monja Joane je postal vodja madagaskarske „osvobodilne fronte“, ki ima tam ime Monima (Madagaskar Madagaskarcem - Malgašem) in 1. aprila je bilo napadenih več orozniških postaj, orožje in instruktorji upora pa so bili kitajskega izvora.

KITAJSKI IN RUSKI VPLIV

Kitajska je bila sposobnejša zajeti ves afriški kontinent s svojimi skušnjami po celi Aziji. Njeni glavni oporišči sta Tanzanija in Zambija (iz Tanzanije grade Kitajci železniško progo, dolgo 800 km, v csrčeje Zambije, kjer je središče afriških bakrenih polj), Rusi pa so se ustalili v Adenu, Somaliji in Jemenu. Če je kitajsko prodiranje horizontalno, pa so se Madagaskar, Kenija in Etiopija odločili za vertikalno obrambo — naperjeno v prvi vrsti proti sovjetskemu vdiranju (kuje se obrambna zveza med temi tremi proti Somaliji, Tanzaniji in Adenu). Tsiranana se v notranji politiki naslanja na tradicionalno „zaupanje“ Malgašev Evropejcem in skuša ohraniti krščansko orientacijo (njegova žena je verna katoličanka in vidno nosi v rokah rožni venec).

ODLIČNA SITUACIJA ZA REVOLUCIJE

Ko je bil kitajski vladni predsednik Čuenlaj v letu 1964 prvič na obisku po afriških državah, je potem v Pekingu izjavljal, da se komunizmu v Afriki ponuja „odlična revolucionarna situacija“. Mogoče je bil celo pesimizem, ker je položaj v celi Afriki še vse več kot samo revolucionaren, saj so afriški narodi zaradi razvoja naravnost prisiljeni prehoditi svojo nujno pot v moderno civilizacijo z naglico in pogumom, ki terja, da bi se zgodilo pri njih v nekaj letih tisto, kar se je pri drugih kulturnih narodih ustvarjalo skozi cela stoletja. Glavni problem teh narodov pa je: ohraniti svobodo in si ustaliti tisto pravičnost, ki bi odstranjala nje, ki skušajo pod plaščem svoje „pravice“ nalagati tisto breme, katerega so se skušali po letih 1945-1955 otresti. Vsi novi luksuzni hoteli v Tanzaniji, Addis Abebi, Nairobiju so polni agentov vseh barv, ki imajo s seboj že načrte in strokovnjaške izvide, kje so bogatejši rudniki urana (Madagaskar) in kje je največ bakrene rude (Katanga).

Afriška mladina se šola na tujih univerzah od ZDA do Anglije in cd Pariza, Moskve do Pekinga... Radi bi se naučili potem doma saditi prava, zdrava drevesa... a jim je Maocetung v Pekingu rekel: „Vem, drevo bi rado rastlo v miru, toda veter stalno veje... veje...“

Tragedija Afrike — in tudi Madagaskarja — je v tem, da jim ni dovoljeno negovati pravo rast lastnih dreves in urejati smeri vetrov in viharjev po lastnih „meteoroloških“ izvidih.

NAZAJ - U BLATNI RAJ!

O. STANKO PODERŽAJ DJ, Indija

Nekateri se čudijo, da imam spet nov naslov. Podeželski naslov! Degradacija velemestnega župnika na zakotno kmečko faro?

Počasi!

Velemestno faro sem – ob obotavljanju redovnih in od njihove strani ponovnem prepričevanju cerkvenih predstojnikov – zapustil na lastno željo.

V Indijo sem prišel kot misijonar za določeno misijonsko okrožje. Ko se nam je pa zaradi mednarodnih zapletljajev načrt samostojnega misijona izjalovil in so me po službenih potrebah premečali sem in tja, sem na pristojnih mestih to večkrat omenil. Ko sem nazadnje dobil položaj velemestnega župnika, sem z istim „protestom“ šel na delo. Po poldrugem letu mi je nadškof prošnjo zavrnil: „Zakaj bi se vračali na podeželje? Saj tukaj uspešno (magnificent, je bil njegov izraz) delate.“ Moj odgevor: „Poldrugo leto se tukaj v Kalkuti nisem šparal. Kar je v cerkvi še nedostatkov, sem jih kolikor toliko odpravil. Celo „basement“ pod cerkvijo je zdaj uporaben. Farovž bo tudi vam (nadškof se je takoj po bogoslovju pri meni učil bengalščine, pa sva si tako bolj domača) lahko služil za zavetje, če vas iz škofije preženejo. Tukajle je popis faranov, ki ga ob prevzemu fare sploh ni bilo. Prej enojezična je zdaj ta fara docela dvojezična. Na nogah stoji. Tudi kak priletan gospod jo bo zdaj z lahkoto upravljal. Vodi jo v sedanjih narodno-političnih razmerah duhovnik, ki bo znal sedeti in potrpežljivo čakati. Te potrpežljivosti pa jaz nimam. Med stotisoči nekrščanskih faranov – kot sami dobre veste, če moje področje primerjate z drugimi v Kalkuti – zdaj ni nobene možnosti neposrednega evangeliziranja...“

Dobil sem premestitev, ki sem jo iskal – nazaj v blato, nazaj v okraj, ki nam je bil prvotno namenjen kot del samostojnega misijona. Z obžalovanjem mi je nadškof v pismu omenil „the wonderful work“, ki da sem ga pri sv. Janezu v Kalkuti opravil, in mi je obenem poveril nalogo, da ustanovim novo misijonsko faro. Amen.

Sem se kaj preveč pohvalil? „Lastna hvala se pod mizo vala“, so nas učili doma. Američani menda drugače sodijo. Celo navodila sem že dobil, kako naj sam sebe po rami trepljam in kar lepo povem, kako in kaj. To da je v Ameriki čisto razumljivo in v redu. Da ne bo kaj napačnih sodb ali morda celo kakšne škode za misijon, sem se po gornjem navodilu ravnal.

Tako sem zdaj spet tam, kjer sem misijonsko delo pred desetletji začel, spet v vodnem in blatnem kraljestvu 24-Parganasa, južno od Kalkute, v Gangesovi delti.

Še lani sem prerokoval, da mi bodo po službenem roku pri sv. Janezu v Kalkuti že še kakšno misijonsko siroto našli, da si jo bom kot pušelje zataknil za svoj misijonski klobuk.

In so mi jo! Pa še kakšno! Takšnega misijonskega nebogljenca še nisem pestoval!

Prijatelj, gradbeni inženir, duhovnik in redovnik, mi je začasno župnijsko cerkvico (saj cerkev ni, komaj bi mogla služiti za podružnico!) označil kot nakazo, spaček. Od sedmih podružnic dve cerkvenega zbirališča sploh nimata; v tretji pa se je pred 35 leti iz gline postavljena cerkvica skoraj sesedla; cinkasta streha, tu pa tam s slamo zamašena, se skoraj tal dotika.

In misijon? Če bi se v sršenovo gnezdo vsedel, bi me tako ne opikali. Tak pik poznam, ker sem se nekoč na Himalaji zraven takšnega gnezda vsedel... A misijonar je na to pripravljen. Je za to vzgojen. Kakšen misijonar pa bi bil, če bi – figurativno rečeno – namesto križa rajši nosil čez rame optrano fotografsko kamero, pa bi si namesto misijonskega ričeta prosvetne in družbene samote tek zbuval z raznimi nadomestki počutne narave za dober tek.

Kako že pravi sv. Pavel?

S trudi čez mero, z ranami v izobilju, s smrtno nevarnostjo pogosto... noč in dan na globokem morju, v nevarnostih pred lažnivimi brati, v trudu in naporu, v pogostem bedenju, v lakoti in žeji, v postih, mrazu in nagoti... – In povrh še vsakdanji opravek: skrb za vse cerkve... Kdo je slaboten in bi jaz ne bil slaboten? Kdo se pohujšuje in bi mene ne peklo?... A kadar sem slaboten, takrat sem močan!

Misijonarjevo življenje – vsaj moje je v mnogočem dozda tako potekalo – je do pičice takšno!

Je zato nesrečen? Se kuja, joka in objokuje svojo „nemilo“ usodo?

Kako naj se na drugačen način zgara in žrtvuje za duše, če ne po tisti poti, ki je edina pot odrešenja: pot križa in zatajevanja?

Vesel sem, da sem spet na mestu, kjer je delo pozitivno, pionirsko. Kjer seme božje besede pada na deviška tla. Ob še neizhojenih poteh. Med bujno cvetoča rižna polja bengalskih poljan, kjer naj nekoč žive rodovi, ki bodo zreli za – božje poljane.

Našim misijonarjem v Indiji prija najbolj delo med preprostim ljudstvom. Tale most je zgradil sobrat o. Poderžaja, veliko mlajši o. Jože Cukale DJ, in s tem storil važno socialno delo, saj je z njim povezal tri vasi misijona.

IZ SONČNE ZAMBIJE

KAJ JE NOVEGA?

Že večkrat smo obvestili svoje prijatelje, da p. Lovro Tomazin uspešno izvaja svoj načrt: zgraditi 6 cerkvá v svojem velikem misijonu Katondwe. Dve cerkvi sta že posvečeni, za tretjo pa so vaščani začeli delati opeko. (Glej sliki desno!)

P. RUDEŽ

je v Gorici proslavil 25-letnico mašniškega posvečenja. Zbralo se je 27 sošolcev.

„Po maši in večerji v semenišču smo se z avtobusom odpravili na pot v Rim. Ob 7 zjutraj smo se ustavili v Orvieto, kjer smo maševali in peli, da je bil monsignor ves iz sebe... V cerkvi sv. Petra smo bili na častnem mestu in mnogi so se rokovali s papežem.“

P. Rudež in Zinka sta imela v domovini več misijonskih predavanj. Oba sta znova doživela, „da je pri nas res veliko zanimanja za misijone“. Zinka se je v Mariboru srečala z novo slovensko laiško misijonarko, medicinsko sestro, ki je na poti v Zambijo, kjer jo čaka delo v bolnišnici za gobavce.

(Pripomba uredništva: Zinka Hercog, laiška zambijska misijonarka, je šla namreč domov na počitnice po večletnem delu v Zambiji; medicinska sestra je pa gđc. Barbara Rous, tudi laiška misijonarka, zdaj že na delu v Zambiji, kakor smo poročali v prejšnji številki našega lista.)

NOVE DOLŽNOSTI

P. Kokalj je bil izvoljen za voditelja komisije za apostolat jezuitov v Zambiji. P. Tomažin in p. Cindori pa sta postala člana jezuitske pastoralne komisije.

P. Kokalj je razen župnije Matero prevzel skrb še za rudarsko naselje Nampundwe, oddaljeno 50 km zahodno od Lusake. Enkrat na mesec gre tja z dvema katehistoma in zambijsko redovnico. Tako so zdaj rudarji prvič dobili svojo mašo in svojega duhovnika. Zaradi pomanjkanja duhovnikov so bili namreč doslej versko popolnoma zapuščeni. Zdaj pa so ustanovili svoj cerkveni odbor, organizacijo Katoliške akcije in svoj lastni fond za – gradnjo cerkve...

Sestra ZORA ŠKERLJ OSU

uspešno sodeluje pri organiziranju laiškega apostolata v lusaški nadškofiji. Za predmestne otroke je med počitnicami priredila posebno šolo s pestrim sporedom: Nadškofu pomaga pri pisarniškem delu – in še utegne kot izredna študentka študirati na lusaški univerzi!

Tu sta dve že docela dograjeni cerkvi v misijonu o. Tomazina DJ v Zambiji. Tretja je še v delu – in potem še tri druge, vse nujno potrebne na obsežnem področju, ki mu je zaupano. Pri vsaki cerkvi je tudi soba za misijonarja, ki mu je dom za tiste dni, ko se mudi v okolju. P. Tomazin se je izkazal za izredno uspešnega voditelja misijonske župnije. Podprimo ga!

na vprašanje, v katero rasno skupino spadajo zambijska plemena. Odgovor: v skupino Bantu črncev.

Za zgodovino Afrike je značilen izreden vpliv Hamitov, ki so z afriškega severa prodirali proti jugu. Kdo so Hamiti? Hamiti so del iste veje človeškega rodu kot Evropejci. Naselili so se v starem Egiptu in se od tam razširili po severni Afriki in Abesiniji. Bolj ko so prihajali proti jugu, bolj so se mešali s tipičnimi črnci, njihova koža je postala nekoliko temnejša, cči prav tako temnejše, nos pa širji. Zdi se, da so začeli prihajati s severa že več tisoč let pred Kristusom in so se pozneje naseljevali v raznih stoletjih. Tako imajo prebivalci Abesinije ckrrog 80 odstotkov hamitske krvi.

Zaradi mešanja Hamitov in črncev so nastale razne nove rasne skupine na afriškem kontinentu. Ena od teh skupin je velika družina Bantu plemen, ki prebivajo v Srednji, Vzhodni in Južni Afriki.

Od tipičnih črncev Zahodne Afrike jih torej loči hamitska kri, ki je v njih. Več hamitskega vpliva bomo opazili med plemeni na severu, manj pa na zahodu, kjer žive še nedotaknjena črnska plemena.

Bantu plemena naseljujejo dve tretjini „črne Afrike“. Žive pred vsem v Keniji, Tanzaniji, Zambiji, Malawiju, v Kongu, Rodeziji, Angoli in Južni Afriki.

Plemena imajo različno število članov, nekatera le nekaj tisoč, večina pa več deset tisoč. V Zambiji je 72 plemen. Vsako ima svojega plemenskega poglavarja, ki pa s prihodom modernega življenja vse bolj izgublja svoje pomen.

Beseda „bantu“ pomeni „ljudje“. Ta beseda je skupna vsem Bantu plemenom.

ZAMBIJA IMA

4.300.000 prebivalcev; 800.000 katoličanov; 75.000 katehumenov; 376 tujih misijonarjev; 65 domačih duhovnikov; 17 bogoslovcev.

Zambija je dobila neodvisnost 24. oktobra 1964. Do tedaj je bila znana kot Severna Rodezija. Velika je kot Francija, Belgija, Nizozemska in Švica skupaj. Meji s Tanzanijo, Malawi, Rodezijo, Botsanom, Kongom, Angolo in Mozambiquom.

Čeprav v pasu tropskega podnebja, je Zambija kljub temu hladnejša kot druge dežele v istem tropskem pasu. Razlog za njeno ugodno podnebje je v tem, ker je večina Zambije na planoti, ki je od 1000 do 2000 metrov nad morsk gladino.

Tu imamo tri letne dobe. Suha in hladna doba je od maja do avgusta, suha in vroča doba je od septembra do novembra, deževna pa od decembra do aprila.

Država je razdeljena na 8 provinc in šest velikih jezikovnih področij. Uradni jezik je angleščina.

Zambija nima visokih planin, ima pa velike reke: Zambezi, Kafue, Luangwa; in nekaj čudovitih jezer: Tanganjika, Kariba. Podnebje v dolinah velikih rek je mnogo bolj vroče. Eden od najbolj vročih misijonov je Tomazinov misijon Katondwe ob reki Zambezi vzhodno od Lusake.

Glavno zambijsko bogastvo so rudniki bakra. V proizvodnji bakra je država na tretjem mestu na svetu. Poljedelstvo ne napreduje tako hitro kot industrija, glavni pridelek sta koruza in tobak. V mnogih predelih je živinoreja otežkočena zaradi muhe tse-tse.

Turisti občudujejo Viktorijine slapove na reki Zambezi ali pa divje živali v prostranih narodnih parkih. Slapovi so skoraj 2 km široki, voda pada čez 100 metrov globoko. Megla slapov je vidna 30 km daleč. Zambijci imenujejo slapove Dim, ki grmi.

Državni predsednik dr. K. Kaunda je sin protestantskega pastora, znan je kot prepričan kristjan in ima devet otrok.

ROJAKE V ARGENTINI VABIMO K OBNOVITVI ČLANSTVA DŠV . DSD

Ob letošnji misijonski nedelji konec oktobra ste se mnogi zavzeli za poživljenje izpolnjevanja žlanskih dolžnosti. To je nad vse razveseljivo. Saj je med starejšimi, ki ste prišli iz begunskih taborišč zlasti v Avstriji, pa tudi v Italiji, gotovo nad 2000 članov te papeške misijonske družbe. Večina si je medtem ustvarila družino in če bi vpisali starejše otroke v DŠV in mlajše v DSD, bi naenkrat slovenska skupnost v Argentini imela več tisočev članov te družbe. Ali ne bi bilo nekaj velikega, lepega, blagoslova polnega? Dolžnosti: Vsak dan se zmoli očenaš in sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas! In enkrat na leto se prispeva za svetovni misijon članarina, zdaj 600 pesov na osebo. Vse, ki bi hoteli obnoviti svojo članarino ali vpisati nove člane, opozarjamo, da to lahko in verjetno najlažje store tudi v Dušnopastirski pisarni, ki je iz zavzetosti za stvar dala na razpolago svoje sodelovanje. Tako nabrano članarino bo naš glavni dušni pastir msgr. Orehar izročil kot doprinos slovenske skupnosti v Argentini naravnost glavnemu vodstvu papeških misijonskih družb v Argentini. Glede molitev in darov za DŠV veljajo v polni meri besede škofa Slomška: Molitev in miloščina sta kakor dve peruti, po katerih leti evangelijski glas po vsej zemlji.

300 LET TAJSKKE CERKVE

S. MARIJA FRANČIŠKA NOVAK OSU, Tajska

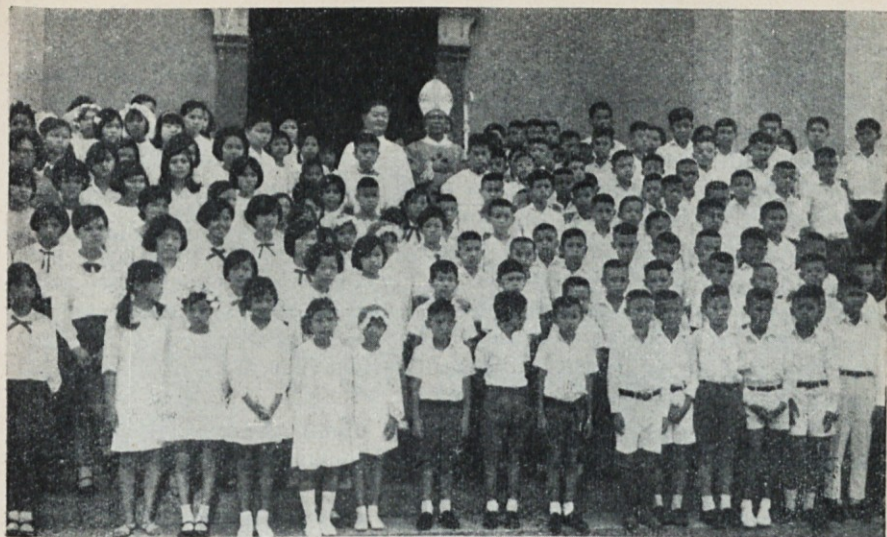
V svojem zadnjem pismu z otca Sančian 13. novembra 1552, dvajset dni pred smrtjo, je sv. Frančišek Ksaverij zapisal: „Če ne bom mogel v Kanton na Kitajsko takoj letos, bom šel v Siam...“ Če bi ne umrl in če bi izpolnil ta načrt, bi še ne bil prvi katoliški misijonar na siamski (tajski) zemlji, ker vemo o prihodu katoliških misijonarjev že iz leta 1511. Ne vemo pa o misijonarjih, ki bi v deželi ostali, vse do 1555, ko sta prišla prva dva dominikanca, nato pa še frančiškani in jezuitje. Zvečine so bili Portugalci; živeli so v Ayathayi, ki je bila v tistih časih tajska prestolnica. Ker Siamcev niso mogli spreobrniti, so posvetili svoje delo Portugalcem in drugim tujcem v deželi.

L. 1662 so prišli v Siam prvi trije misijonarji novo ustanovljene pariške družbe Zunanjih misijonov (Société des Missions Etrangères de Paris). Bili so namenjeni na Kitajsko in v Indokino; a ker zaradi preganjanja tja niso mogli, so se ustavili v Siamu. Apostolski vikariat so v Ayuthayi ustanovili že l. 1669. Katoliški misijon v Siamu je tedaj pred dvema leti praznoval 300-letnico obstoja. Okoliščine so bile spočetka upanja polne. Kralj Narai Veliki (1657-1688) je bil s Francozi v prijateljskem razmerju, diplomatski odnošaji so bili dobri.

Kljub temu pa misijonsko delo ni preveč napredovalo. V prestolnici Ayuthayi je bila cerkev sv. Jožefa, ki obnovljena še danes stoji, še nekaj drugih cerkva in cerkvenih občin ob reki Mae Nam Chao-paya dol do današnjega Bangkoka. Katoličanov siamske narodnosti je bilo zelo malo, Portugalcev, Anamitov, Birmancev pa nekaj več.

V 18. stoletju misijonarji niso imeli preveč svobodnih rok. Prepo vedali so jim pisati knjige v siamščini in cznanjati evangelij Siamcem. Ko pa so Birmanci 1767 porušili prestolnico Ayuthayo in tedanje siamsko kraljestvo, je propadel tudi misijon v Ayuthayi. Že od začetka je bila velika skrb pariških misijonarjev ustanovitev semenišča za domačo duhovščino; res so takšno semenišče v Ayuthayi odprli že 1688. Pozneje so ga zaprli, pa znova obudili na otoku Penang, kjer se še danes vzgajajo bodoči tajski duhovniki; upati smemo, da se v bližnji bodočnosti povrne na Tajsko, v Bangkok.

Po nastopu nove dinastije 1782, ko si je dežela opomogla po letih vojne in ruševin, se je tudi položaj katoliškega misijona znatno zboljšal. Napredek je bil sicer počasen, pa stanovit. To so bila leta, ko so se siamski kralji Rama IV., zlasti pa Rama V. začeli obračati na Zahod, iskati stik z državniki in znanstveniki v Evropi, da najdejo pot do znanosti in tehnike, ki naj bi bila moderna, vseobčja in učinkovita. Že sredi 19. stoletja je znameniti francoski škof Pallegoix posegel tudi v kulturno delo in sestavil siamsko-latinsko-francoski-angleški slovar: prvi slovar

Siamski birmanci s svojim škofom in župnikom v Bangkoku

v siamskem jeziku. Povezal se je v prijateljstvo tudi z budističnim menihom v pagodi blizu svoje cerkve: ta menih je bil poznejši kralj Rama IV. imenovan Mongkut. Škof se je naučil starodavnega bali jezika od meniha-princa; v zahvalo je le-tega naučil latinsko...

Skoraj po tem je Cerkev začela odpirati svoje šole. Namen je bila evangelizacija; državne oblasti pa so šole sprejele kot prosvetljsko delo za siamski narod. L. 1885 je pater Colombet v Bangkoku zraven stolnice Marijinega vnebovzvetja ustanovil prvo moderno katoliško šolo, ki so jo zvali Assumption College. Šolski bratje sv. Grinjona Montfortskega so jo prevzeli, ko so prišli v deželo l. 1901. Zdaj imajo ti bratje, dasi maloštevilni, kakih 100 jih je v deželi, kakih 10 šol z več kot 10 tisoč učenci. Njihove šole slovó; v krščanskem duhu so vzgojili mnogo važnih osebnosti na Tajskem.

Sestre sv. Pavla iz Chatresa na Francoskem so bile prve misijonarke, ki so prišle v deželo. Tudi one imajo lepe šole, bolnišnice in dispanzerje. Med svoje bivše učenke štejejo tudi kraljico Sirikit, ki je pri njih skončala srednjo šolo, nato pa šla študirat glasbo v Pariz.

V zadnjih 50 letih je več redovnih družin, ki delajo v misijonih, poslalo svoje misijonarje in misijonarke v Siam, ali na Tajsko – Deželo svobodnih, kot se danes uradno imenuje. Prve štiri uršulinke – med njimi 2 Slovenki: m. Rafaela Vurnik, ki je bila vrsto let prednica, in m. Ksaverija Pirc, ki je bila čez 20 let ravnateljica slovečega zavoda Mater

Dei, – so prišle 25. novembra 1924 in prevzele župnijsko šolo Kalvarijo ob reki Mae Nam Chao Paya. L. 1928 so odprle zavod Mater Dei, ki si je skoraj zadobil velik sloves: danes je ena najbolj poznanih in iskanih dekliških šol v prestolnici in v Siamu sploh. L. 1932 je 5 uršulink v zelo skromnih razmerah začelo s šolo v 750 km oddaljenem Čiengmaju, ki je prava budistična trdnjava. To je zavod Regina Coeli (Kraljica nebes), ki je med vojno veliko pretrpel, pa si po vojni epomogel in je danes ena najboljših dekliških šol na tajskem severu.

Ko smo 1955 uršulinke na Tajskem dosegle svojo lastno malo provinco in dobile tudi svojo tajsko provincialko, je le-ta odprla še naše četrto šolo v predmestju Bangkoka: Regina Mundi (Kraljica sveta) ali Vasuthevi, kot zavod po siamsko ključejo. Le 50 uršulink nas je na Tajskem, 30 različnih narodnosti – pravi Združeni narodi! – pa 20 domačih sester, od njih nekatere še v noviciatu.

Na naših šolah študira skupno 5000 učenk, kar pomeni veliko dela, četudi nam pri pouku in organizaciji pomagajo številne laiške učiteljice. Poleg tega še delo s starši, nekdanjimi učenkami, zahtevno delo katehizacije in katehističnih tečajev, delo s skupinami Katoliške akcije, zlasti pa z Marijino legijo, Društvom krščanskih študentk, z društvom

Siamske prvoobhajanke

Otroci iz baŋškoškega predmestja pri prireditvi na misijonu

krščanskih družin, društvom za otroke ip. Še najbolj pa je zahtevno delo za vzgojo domačih redovnic, ki jih je razmeroma precej, zlasti v domačih škofijskih kongregacijah; a potrebne so resne formacije, če naj je njihovo duhovno življenje in apostolsko delo to, kar Cerkev zdaj potrebuje. V vsakem našem zavodu je zdaj ena sestra za socialno delo med najbolj potrebnimi in v to delo uvajamo vse svoje učenke, da bi bilo njihove življenje po našem geslu *SERVIAM* (Naj služim). Na še mladi univerzi v Čiengmaju imajo jezuiti dom in središče za študente, me pa za študentke in mnogo aktivnosti je skupnih. Katoliške študente skušamo posebno pritegniti, ker je tako silno važno, da med njimi versko življenje ne zamre v budističnem in tudi močno materialističnem ozračju, a vrata so odprta vsem in precej jih tudi najde vero v Boga in srečo v njegovi službi.

Že l. 1925 so prišle tudi karmeličanke v Bangkok, med njimi s. Imaculata Franco, ki je bila 10 let v slovenskem Karmelu na Selu pri Ljubljani. Sestre imajo zdaj že dve središči in toliko naraščaja, da je pri njih treba čakati na vstop!

Podjetni in goreči sinovi sv. Janeza Boska so prišli v Siam l. 1927, začeli delo za ubogo moško mladino in l. 1930 že prevzeli v skrb ves ozki pas južno od Bangkoka pa do malazijske meje. Imajo lepe šole, tudi tehnično v Bangkoku in skrbno zgrajene cerkvene občine v svoji obsežni škofiji, katere najbolj obljudeni severni del so zdaj odstopili domačemu škofu.

Salezijanske sestre Marije Pomočnice so prišle l. 1931. Tudi one imajo lepe šole in v upravi še državno šolo za slepe v Bangkoku in še dom za študentke. Imajo v skrbi tudi domačo kongregacijo oblatinj Marijo Pomočnice. Kapucinke, po večini še Italijanke, imajo svoj kontemplativni samostan blizu njihovega.

Ameriški redemptoristi so prišli l. 1948. V Bangkoku so zgradili lepo katoliško cerkev v siamskem slogu. Ameriška pagoda ji pravijo. Poleg obširne fare v prestolnici imajo redemptoristi še celo škofijo na najubožnejšem koncu dežele na severovzhodu v Udornu. Tam gre delo za evangelizacijo roko v roki s prosveto in napredkom na tem najbolj ogroženem delu dežele.

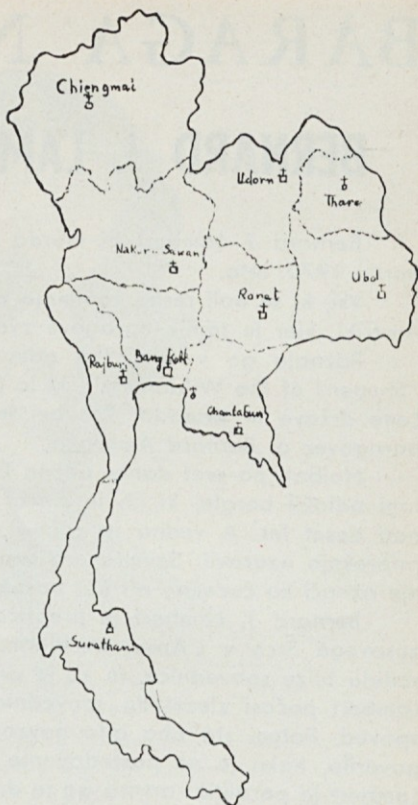
Bertharamski misijonarji Presv. Srca so se morali ločiti od svojih gorjancev na hribih južne Kitajske l. 1952. Prevzeli so potem skrb za severni del tajske dežele s središčem v Čiengmaju. Med nomadskimi, animističnimi plemeni na gorah imajo krasno misijonsko delo in mnogo trudov, pa tudi uspehov. Tam je misijonar res oče med svojimi, ki se jim čimbolj približa, da jih pridobi za Boga, jih vzgoji in napravi za koristne člane človeške družbe.

Jeziuitje so se vrnil v Siam l. 1954, ko so se morali umakniti iz Kitajske. Njihovo delo je zlasti na univerzah in med študenti.

Očetje stigmatinci imajo šole na jugu, šolski bratje sv. Frančiška Saleškega tudi na več krajih, kamilijanci lepo bolnišnico v bližini Bangkoka.

Lanskega majnika je nadškof blagoslovil vogelni kamen prvega samostana za katoliške menihe v deželi. V krasni okolici med hribi in rižnimi polji, blizu katoliške občine Nakoru Nayok bo njihov samostan. Pri slovesnosti, ki je vzbudila pozornost, so bili le trije menihi: Belgijec, Anglež in že priletni dolgoletni misijonar pariške družbe, ki ga vleče kontemplativni vzcr. Upajo, da bodo imeli veliko domačih poklicev. Namen je vcepiti krščanski meniški vzor na tisočletno tradicijo budističnega menišтва. Ne bodo pa prosili hrane okrog kot budistični menihi, marveč se bodo preživljali z delom svojih rok. Po benediktinskem pravilu bodo molitev, pokora in delo vsebina njihovega življenja na Tajskem v tesnem sožitju z budističnimi brati, kolikor je le mogoče.

L. 1965 je sveti oče dal Cerkvi na Tajskem domačo hierarhijo. Vsi smo se zveselili tega, še najbolj pa pionirji, misijonarji pariške družbe, ki so prišli pred 300 leti z namenom, da zgrade Cerkev in jo nato prepuste domači duhovščini. Tako se je tudi zgodilo: Bangkok je postal nadškofija in prvi nadškof domačin msgr. Nittayo. Še drug tajski nadškof je domačin msgr. Kien v ubožnem in malo rodovitnem Thare na vzhodu. Od drugih 8 škofij sta 2 v rokah domačih škofov, 6 pa še na skrbi inozemskih misijonarjev.

V globokoverni budistični Tajski katoliški misijoni pomenijo le kapljo v morju. A vpliv je vsako leto večji, misijonsko delo postaja vedno bolj siamsko, vedno manj evropsko. Tudi vodstvo glavnih misijonskih postojank prevzemajo počasi domačini. Z ljubeznijo vsejano seme počasi kali. Veseli smo, da so med sejavci že pol stoletja tudi naše slovenske misijonarke. Kljub navideznim malim uspehom morejo gledati z zaupanjem v bodočnost. Že raste tajska katoliška Cerkev. Na tej sliki, ki jo je poslala s. Novak, so zaznamovane škofije s sedeži.

Takšna je na kratko 300-letna zgodovina katoliške Cerkve na Tajskem. Razvoj je bil počasen: med 32 milijoni prebivalcev danes je komaj 160.000 katolčanov, pol odstotka, pa še med temi je mnogo tujcev. Res da v vsch 300 letih ni bilo velikih, krvavih preganjanj, a preprek in ovir je bilo in je še vedno precej.

Biti Thai se pravi biti Svoboden: ta svoboda je za Siamce velika vrednota. Tudi za Boga je nočejo zgubiti! Verovati v Boga se pravi: podložen mu biti... Ne poznajo in ne priznajo Gospodove besede: „Kdor hoče svoje življenje rešiti ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje zaradi mene izgubi, ga bo rešil.“ (Luka 9,24).

Pradavna budistična vera in filozofija imata tudi za Tajce tolikšen lesk, blesk in pomen, da jih zadovoljita in storita na zunaj nedostopne za vse drugo. A na znotraj? To je božja skrivnost. Gospod je rekel: „Božje kraljestvo je v vas.“ On sam ve, v kolikih srcih že kali in brsti božje kraljestvo.

BARAGA NA OLTAR!

BERNARD J. LAMBERT IN BARAGA

Bernard J. Lambert bi morda ne bil toliko znan, če ne bi bilo 3. aprila 1970. leta.

Vsi, ki se bolj resno zanimajo za Barago, ga poznajo. Vsaj v Severni Ameriki, kjer je tajnik Baragove zveze.

Poznajo ga v angleško govorečem svetu zaradi knjige o Baragi "Shepherd of the Wilderness", ki jo je napisal. In ta svet niso samo Združene države in Kanada. Posebej je knjigo razširil v Avstraliji neumorni baragovec o. Bernard Ambrožič.

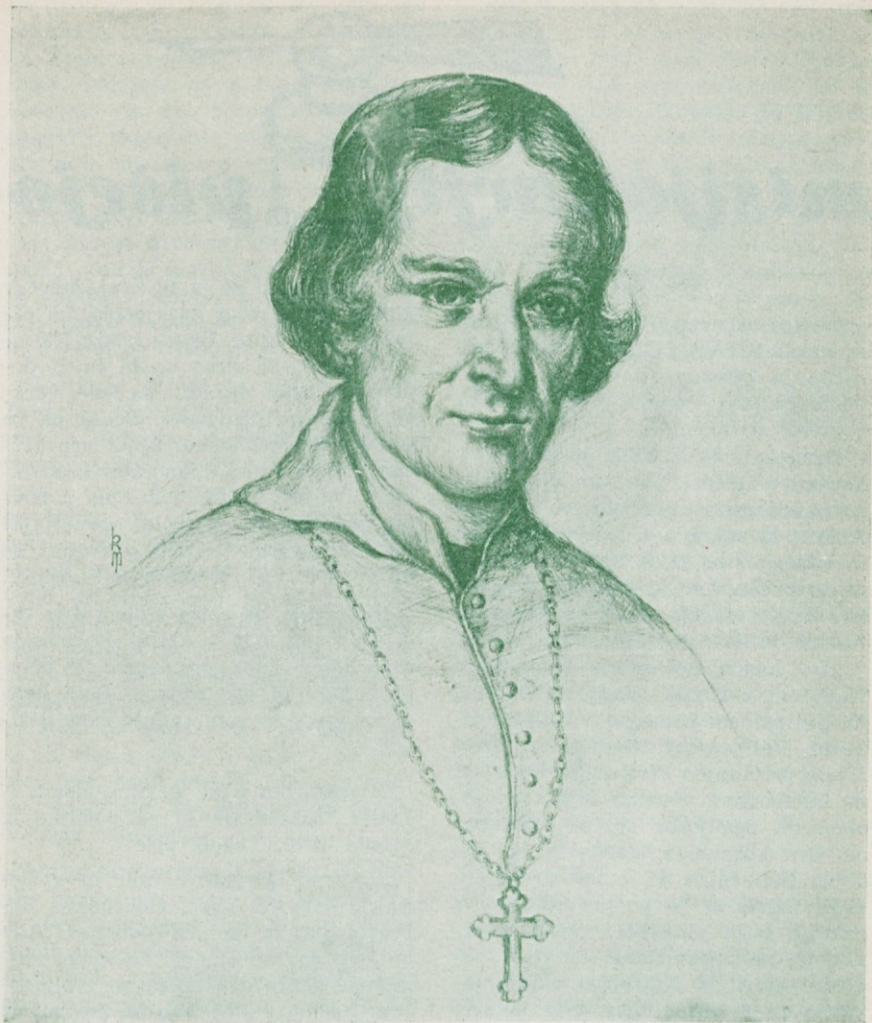
Najbolj pa svet danes pozna Lamberta, ker je omenjenega 3. aprila lani odložil bergle, ki jih je moral rabiti pet let, bolezen pa je trajala nad deset let. A vedno je zaupal, da ga bo nekoč Bog na Baragovo priprošnjo ozdravil. Seveda gre sodba Cerkvi, ali naj to hitro ozdravljenje označi za čudežno ali naj poseg pripiše Baragovi priprošnji.

Bernard J. Lambert je prepričan, da je čudež. Bilo je v cerkvi Jezusovega Srca v L'Ansu, Michigan. Bil je prvi petek. S prijateljem sta sedela blizu spovednice. In ko je prišel tja duhovnik za spovedovanje, je Lambert počasi zlezel do spovednice in kot že mnogo let stoje opravil spoved. Potem sta oba bila navzoča pri maši. Poslušal je berilo, ki je govorilo, kako je na posredovanje sv. Petra ozdravil paralizit. Tudi on, Lambert je paralizit: artritis ga je docela ohromela. Nekaj je prišlo v moža in je goreče prosil, če je božja volja, naj gre brez bergel k obhajilu. Vstal je in podvomil, odložil bergle in spet podvomil. Samo še nekaj ljudi je čakalo na obhajilo. Vedel je, da bo duhovnik, kot vsakič, tudi to pot prišel do njega, kot je vedno prišel h klopi, kjer je sedel Lambert. V trenutku ga je obšla misel: moram se odločiti. In je stopal, počasi, a s popolno zanesljivostjo – po tolikih letih spet brez bergel – k obhajilu.

Potem je šel s prijateljem iz cerkve, spet brez bergel. Noge so mu bile šibke, saj je po dolгих letih hodil brez vse opore. Bergle je nosil prijatelj zraven njega. Isti večer je začutil novo moč v sebi. In prepričan je bil in je prepričan še danes, da je shodil na Baragovo posredovanje.

MARJANA KORITNIKA SLIKA BARAGE

Ko smo pred nekako 20 leti skušali poživiti zanimanje rojakov v emigraciji in zamejstvu za Baragovo zadevo, smo med drugimi – poleg Ahčinovega kipa, Mazijevega slikanega Barage id. – dosegli tudi od mladega,

zdaj že pokojnega, talentiranega slikarja **Marjana Koritnika**, da nam je naslikal tu zdaj prvič objavljeno podobo škofa Barage. Umetnik je portret delal na podlagi podob, ki so mu bile na razpolago: različne Baragove slike, objavljene v dr. Fr. Jakličevem življenjepisu škofa Barage, katerega drugo in dopolnjeno izdajo smo prav tedaj izdali v Buenos Airesu. Koritnikova slika je na papirju, v velikosti 38 x 30 centimetrov.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

O svojem bivanju v Zambiji je misijonarka SILVA ŽUŽEK napisala poročilo, iz katerega smo že v januar-ski-februarski številki tega letnika objavili najvažnejše.

Drugo pismo s. Silve je z dne 11. novembra 1970. Piše nam o pošiljki za misijonsko tombolo v Buenos Airesu, ki sta jo s s. Janjo pripravili in odposlali in ki je kajpada pravočasno prišla, ker je potovala po zraku. Hvaležni smo misijonarkama za to skrb in dobroto! Potem pa poroča:

„Do konca novembra bom tu v Nangina, v Keniji; naprosili so me, da jim pridem pomagat v njihovo lekarno. Ves prejšnji teden pa sem preživela pri Janji v Nairobiju. Lepo sva se imeli. Biva v veliki hiši s telefonom, na zemljišču bolnice. Sta samo dva zdravnik. Janja in en Indijec. Bolnišnica je vedno prepolna. kajti mesto se je po prebivalstvu v zadnjih letih potrojilo, raznih ustanov pa ne organizirajo sproti v zadostni meri. V Nairobiju zidajo tovarno za tovarno, kjer dobe delavci delo, zato vse hiti z dežele v mesto. Janja ni ravno v Nairobiju; bolnišnica, kamor so jo poslali, je kakih 48 km zunaj v mestecu Thika.

Bila sem tudi na duhovnih vajah v trapistovskem samostanu v Lumbwa, v gorah, kakih 2000 m visoko. Samostan šteje kakih 30 menihov. Prva skupina je prišla s Holandske pred

12 leti. Izbrali so si ta kraj, daleč v gorah. Začeli so s kravjerejo, kokošjerejo in drugim. Imajo kakih 120 uslužbencev, ki sicer ne bi imeli donosnega dela. Zgradili so šole, cerkve, kapelice, dispanzer. Sedaj pa tu gradijo še bolnišnico. Ljudi uče krščanski nauk. Imajo lepo število afriških novincev. Vodijo tudi dom duhovnih vaj. Krasen apostolat opravljajo! Ko sem stopala po tisti pokrajini, se mi je zdelo, kot da hodim po Sloveniji.

Kot vidite, se poleg trdega dela tudi v misijonih in v Afriki od časa do časa doživi lepa sprememba, ki oživlja duha in utrjuje zdravje. Bogu hvala za vse, kar sem zadnje čase doživela!“

Misijonarka nam je letos pisala 1. junija. Zahvaljuje se za pošiljko iz sklada 1970. Takole piše:

„Iskreli bogplačaj vam in vašim sodelavcem ter vsem slovenskim dobrotnikom, za dar 200 dolarjev! Ako bo Bog povrnil ljudem že vsako najmanjše dobro delo storjeno v Njegovem imenu, koliko bolj bo povrnil še vam! Hvaležna sem mu, da mi daje vsak dan bolj doživljati bistvo naše katoliške vede: vero, ljubezen, edinost. Čeprav se nam zdi, da je svet vedno bolj razdvojen, da je še tako malo prave krščanske ljubezni med ljudmi, se človeštvo vendarle vedno bolj povezuje in si pomaga v ljubezni. Pred kratkim mi je prišel v roke listič, ki

ga izdajajo v Ugandi. Ko sem ga prebirala, sem si mislila, da je njegova vsebina odgovor na moje lastne misli. Izdajajo ga z namenom, priobčevati vse, kar je pozitivnega, dobrega v dogajanju sveta. Svetniško življenje in dobrota sta edini protistrup proti toliki hudobiji in grešnosti. Čim bolj krščansko živimo, toliko več dobrega storimo vsemu svetu. V naših očeh je morda naše dobro delo le kaplja v morju, a v božjih očeh ima vsako najmanjše dejanje ljubezni neskončno vrednost.

Januarja je bil tu državni udar. Prej smo imeli civilno vlado, zdaj pa imamo vojaško, ki obljublja, da bo skoraj oklicala volitve in oblast predala v roke civilistom. Mir pa je le navidezen, le na površju. Veliko je nemira med različnimi plemeni. Predsednik republike se na vse načine trudi, da bi uravnovesil sile v državi. Ne vemo, kaj se godi za kulisami. Nas misijonarje za zdaj še puste pri miru, ker nas pač še potrebujejo. A dobro vemo, da so naša leta šteta, kot so šteta po vseh drugih afriških deželah. Bomo pač tu le tako dolgo, dokler nam bodo dovolili. Zato pa hitimo, da bi čim več opravili za ta del božjega vinograda.

Letos sem prevzela službo pomočnice ravnateljice naše bolničarske šole. Prejšnja sestra je šla v drugo mesto na enoletni študij. Imamo čez 50 gojenk iz približno šestih ali sedmih različnih plemen s prav toliko različnimi jeziki... Včasih si želim, da bi prejela dar jezikov, pa dar razumevanja ljudi. To bi mi bilo v veliko pomoč pri delu, posebno pri mladini. Njihova miselnost je tako drugačna od naše. Kar se nam čisto naravno zdi, je zanje ravno narobe; najbolj človeško pa je, da se iz napak učimo...“

Sestra Silva je v bližini treh misijonarjev, ki so na pol Slovenci: o. Zagorc, o. Rink in o. Keefe. Veliko nam je o njih pripovedovala, ko je bila v Argentini. Skušamo jih vključiti v skupnost slovenskih misijonarjev. Pisali smo jim in jih prosili za odgovor. Radi bi jih tudi napravili deležne vsaj malenkostne pomoči slovenskega zamejskega misijonskega zaledja. O. Keefe se nam je oglasil pred kratkim in s. Silva nam je pisala, da je njo prosil za pomoč pri sestavljanju slovenskega pisma.

Misijonar o. JANEZ (John) KEEFE piše dne 6. maja 1971 iz Ugande:

„Častiti g. Lenček! Bil sem veselo presenečen, ko sem prejel vaše pismo z dne 24. aprila. Čeprav sta mi sestri Žužkovi večkrat pripovedovali o vas in o vašem delu in sem tako začel premijati vašo revijo, mi še na misel ni prišlo, da mi boste osebno pisali. Obe sestri sta mi večkrat razložili pomen vašega dela med izseljenci.

Verjetno je za vas najbolj važno dokazati, kako je nekdo s priimkom Keefe na pol Slovenec. Moji starši so po materini strani iz Slovenije. Pisali so se Hribar še v Ameriki. A nobenega ni več med živimi. Moje tete, strici in moja mati so vsi govorili slovensko. A ko se je mati poročila z Ircem iz praktičnih razlogov, ni bilo več mogoče govoriti slovensko in se mi otroci tega jezika nismo naučili. Moj stari oče, ki je umrl pred dvema letoma, nam je rad pripovedoval o rojstnem kraju. V Sloveniji še sedaj živi nekaj njegovih bratov in nečakov. Le tako je mogoče razložiti, kako sem na pol Slovenec. Mi Slovenijo poznamo verjetno še najbolj po slovenski kuhinji in posebnih narodnih jedeh.

V Ugando sem prišel nekaj mesev po posvečenju l. 1959. Od takrat

sem bil največ po okraju Fort Portal, oddaljen od tega kraja največ sto milj. To je bilo pred razglasitvijo samostojnosti naše države, pred letom 1962. Ritem življenja je bil takrat še bolj počasen in imeli smo priložnost, da smo se dobro naučili domačega jezika. Znanje jezika je danes tu trd problem vsem, ki prihajajo za nami.

Moje delo je bilo vsa ta leta, skoraj deset let, navadno misijonsko delo. Živeli smo več med ljudmi, tako smo jih mogli bolj spoznati. Potovali smo največ peš po naših gorah. Zelo sem bil srečen v tem delu.

Od 1968 naprej sem pa imel posebne naloge: prva je bila pomagati pri vežbanju katehistov in pripravljati zanje gradivo v njihovem jeziku rotoro. Druga naloga je bila pripraviti tečaje za vzgojo voditeljev med našimi dijaki. Zadnja in sedanja naloga pa je moje delo med afriškimi redovnicami. Na razpologo sem približno 135 afriških redovnic. Moje poglobljeno delo je pouk v postulantatu, noviciatu in seveda skrbim tudi za vse druge sestre. Veliko potujem iz samostana v samostan, povsod se za nekaj dni ustavim. Upam, da bom skoraj uspel zbrati vse gradivo v njihovem jeziku, kar bo v posebno korist redovnicam, ki delujejo po župnijah brez duhovnikov. Ko pa redovnice obiskujem, moram hkrati pomagati tudi ljudem in krajevnim duhovnikom na vse možne načine. Včasih se mi

ponudi celo priložnost vodstva duhovnih vaj. Po dvanajstletnem misijonarjenju v Ugandi sem vedno bolj prepričan, da lahko afriške redovnice store mnogo več, če imajo zadostno pomoč. Nam tujim misijonarjem je tudi teže priti v neposreden stik z ljudmi kot pa njim, domačinkam. Poseben razlog je tudi vedno večji porast prebivalstva, nas misijonarjev pa je vedno manj.

Verjetno vas bo zanimalo, koliko je tu pravih afriških duhovnikov. Nekaj jih je, a bore malo. Zdi se, da je veliko teže vzgojiti duhovnike, tudi zato, ker so semeniška leta tako dolga. Iz številk je laže razvidno, kako mislim: v istem okraju je 135 afriških redovnic, pa le 23 afriških duhovnikov...

Vem, da vas premnogi prosijo za pomoč. Ako so naše potrebe dovolj velike in ako morete tudi mene, ki sem le na pol Slovenec, prišteti med slovenske misijonarje, sami odločite. Če pa bi mi poslali kakšno pomoč, jo bom porabil za kritje stroškov, ki jih imamo z natisom knjige za redovnice. Prosim pa prav lepo, da mi še naprej pošiljate Katoliške misijone in da se za moje delo ljubeznivo zanimate.

S. Silva Žužek mi je pomagala pri branju in prevajanju pisem.

Misijonarju Keefeju smo že poslali 200 dolarjev, ki smo mu jih določili ob razdelitvi misijonskega sklada za leto 1970.

ROJAKI V ARGENTINI!

Bliža se 21. MISIJONSKA VELETOMBOLA

v pomoč vsem slovenskim misijonarjem. Če hočemo tudi letos spraviti skupaj nad 2100 dolarjev, mora akcija roditi okrog 2 milijona pesov čistega dobička. Zato v imenu misijonarjev prosimo že zdaj:

SODELUJTE VSI IN KOLIKOR LE MORETE!

MISIJONSKI DAROVI ZA VSE MISIJONARJE

PRI POVERJENISTVU V Z. D. A.

Za posamezne misijonarje in misijonarke je bilo leta 1970 prejeto in že odposlano sproti mnogo darov misijonskih dobrotnikov.

1. Rev. Vladimir Kos, S.J., Japonska	\$ 110.00
a) Družina Matthew Grdadolnik, Cleveland, O. (za kelih za maševanje bolnikom po stanovanjih) (18. IX.)	„ 75.00
b) Mrs. Jennie Zupan, Fairport Harbor, O. (za kelih) (19. IX.)	„ 10.00
c) Mrs. W. A. S., Ridgewood, N. Y., (za kelih) (5. X.)	„ 5.00
d) Neimenovani iz Lethbridge, Alberta (za uboge in lačne za božične praznike) (24. X.)	„ 20.00
2. Sestra Louise Kardinar, Japonska	20 šilingov in \$ 30.00
a) Mrs. Frances Koprivnik, Ely, Mn. (ob 50 letnici redovnega življenja misijonarke) (10. VI.)	„ 10.00
b) Mis. krožek žena, Gilbert, Mn. (iz blagajne za najbolj potrebne) (3. VII.)	„ 20.00
c) Ivan Mlečnik, Avstrija (28. XI.)	20 šilingov
3. Sestra Katarina Jančar, Japonska	\$ 10.00
a) Mrs. Frances Koprivnik (ob 50 letnici redovnega življenja misijonarke) (10. VI.)	„ 10.00
4. Sestra Kalista Langerholz, F.M.M., Formoza	\$ 37.25
a) Mis. krožek žena v Gilbertu (13. IV.)	„ 20.00
b) Mr. & Mrs. Jacob Tursich, Toledo, O. (17. VII.)	„ 15.00
c) Lojzka Verbic, Joliet, Il. (30. X.)	„ 2.25
5. Dr. Janež Janez, Formoza	\$ 100.00
a) Frank Štrukelj, Cleveland, O. (po 2 letih neznosnih bolečin v nogi, v zahvalo za ozdravljenje)	„ 20.00
b) Dr. & Mrs. Franc Puc, Sr. (za zdravila) (18. VIII.)	„ 30.00
c) Isti (za rokavice siromaku) (4. IX.) Hoboken, N. J.	„ 10.00
d) Družina Miro Celestina, Cleveland, O. (za mis. nedeljo iz hranilnika) (19. X.)	„ 10.00
e) Rev. Leo Kristanc iz Californije (29. V.)	„ 30.00
6. Sestra Deodata Hočvar, O.S.U., Indonezija	\$ 5.00
a) Mrs. Mary Boh, Cleveland, O. (21. XII.)	„ 5.00
7. Rev. Andrej Majcen, S.D.B., Južni Vietnam	\$ 99.20
a) Mrs. Frances Marolt, Oakland Park, Fl. (14. I. in 16. VI.)	„ 20.00
b) Mrs. Ana Vidergar, Cleveland, O. (za 2 sv. maši) (2. III.)	„ 10.00
c) Družina Jakob Beznik, Milwaukee, Wis. (25. III.)	„ 20.00
d) Mrs. Marija Rovanešek, Sudbury, Ont. (8. V. in 10. X. po 5)	„ 10.00
e) Mr. & Mrs. Matthew Grdadolnik (za sv. maše) (24. XI.)	„ 10.00
f) Družina Janko Smolej (14. XII.), Toronto	„ 10.00
g) Mrs. Louise Šušteršič (14. XII.) v kan. valuti 10 dol.	„ 9.20
h) Mr. & Mrs. Lojze Vrtačnik (15. XII.)	„ 10.00
8. Sestra Terezija Medvešček, H.M.P., Indija	\$ 8.00
a) Fani Baldassi, Marijina družba v Trstu (3. II.) 5000 lir =	„ 8.00
9. Rev. Lojze Demšar, S.J.	75.00

a) Dr. & Mrs. Franc Puc, Sr. (za njegove šolarje ali druge potrebe) (10. IV.)	„	50,00
b) Joseph Zelle, Cleveland, O. (22. VIII.)	„	25,00
10. Rev. Stanko Poderžaj, S.J.	\$	37,50
a) Joseph Zelle, Cleveland, O. (22. VIII.)	„	25,00
b) Lojzka Verbic, Joliet, Il. (22. VIII.)	„	25,00
c) Mr. & Mrs. Matthew Grdadolnik (za sv. maše) (24. XI.)	„	10,00
11. Rev. Jože Cukale, S.J.	\$	32,50
a) Mr. & Mrs. Jakob Brula, Duluth, Minn. (29. I.) (za bengalske misijone)	„	5,00
b) Družina Stane Selak, Girard, O. (22. IV.)	„	25,00
c) Lojzka Verbic, Joliet, Il. (2. XI.)	„	2,50
12. Br. Leopold Vidmar, S.J.	\$	113,00
a) Mladi harmonikarji (po R. Knezu) (26. X.)	„	25,00
b) Misijonski krožek žena v Gilbertu, Mn. (30. X.) ob obisku Mis. proslave, nabirka (posamezni darovi so bili že objavljeni v poročilu mis. prireditve v Gilbertu, v KM za junij 1971, stran 181-182)	„	88,00
13. Sestra Magdalena Kajnc, Loretinka	\$	71,00
a) Matthew Tekavec, Euclid, O. (15. VII.) (za bolne in siromake sestre Kajnceve)	„	50,00
b) Neimenovana iz Clevelanda, O. (10. XI.) (božični dar Jezusu za sirote sr. Kajnc)	„	21,00
14. Miss Zinka Hercog, Zambia	\$	48,00
a) Mary Ana Mlinar, Cleveland, O. (1. IV.)	„	28,00
b) Joseph Zelle, Cleveland, O. (22. VIII.)	„	20,00
15. Rev. Lovro Tomažin, S.J.	\$	45,00
a) Rev. Jože Snoj, Etiwanda, Ca. (23. I.)	„	25,00
b) Frank Perko, Cleveland, O. (9. IX.)	„	20,00
16. Rev. Radko Rudež, S.J.	\$	10,00
a) Družina Daniel Kranjc, Cleveland, O. (23. VII.)	„	10,00
*17. Škof A. Padayara, Indija	\$	100,00
a) Joseph Zelle, Cleveland, O. (22. VIII.)	„	100,00
*18. Brother Frank Močnik, Portoriko	\$	50,00
a) Joseph Zelle, Cleveland, O. (22. VIII.)	„	25,00
b) Isti (18. XII.)	„	25,00
19. Rev. Edward Roberts, Tanzania	\$	20,00
a) Neimenovana iz Willowick, O. (9. XI.)	„	20,00
20. Rev. Ivan Oballa, I.M.C., Tanzania	\$	120,00
a) Fani Baldassi, Tržaška Marijina družba (3. II.) 5000 lir ==	„	8,00
b) Marija Valentic, Tržaška Marijina družba (3. II.) (za vzdrževanje enega mis. katehista) lir 30.000 ==	„	48,00
c) Maria Mlinar, Cleveland, O. (15. X.)	„	20,00
d) Neimenovana iz Willowick, O. (9. XI.)	„	20,00
e) Frank Zelle, Huntington, Conn. (30. XII.)	„	24,00
21. Sr. Elizabeth Pogorelec, D.S.B., Južna Afrika	\$	20,00
a) Ženski mis. krožek v Gilbertu, Mn. (3. VII.) (najbolj potrebnim iz krožkove blagajne)	„	20,00
22. Sr. Vincent Marie Novak, D.S.B.	\$	100,00
a) Neimenovana iz Bridgeville, Pa. (28. X.)	„	100,00

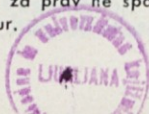
23. Sestra Ksaverija Lesjak, O.S.U.	\$ 213.00
a) Družina Louis in Stana Oven, Monterey, Ca. (10. VII.) (za sv. krste; en dolar mesečno za vsakega otroka v družini; najmlajša, Veronika kot osmi otrok prvič dodana)	,, 96.00
b) Otroci Ovnove družine zbrali	,, 11.00
c) Študentje "Catholic High School", Monterey, Ca.	,, 10.00
d) Družina Tone in Helena Gorše (22. IX.) (20 za revne otrobov prvi obletnici Martinčkove smrti in 10 dol. ob rojstvu njegove sestrice Emily Rose)	,, 30.00
e) Mrs. Frances Marolt, Oakland Park, Fl. (za najbolj potrebne ob božičnih praznikih) (30. X.)	,, 10.00
f) Neimenovana, Cleveland, O. (14. XII.) (za lačne)	,, 10.00
g) Neimenovana Miss iz New Toronta (za krst zamorčkov) (17. XII.) v kan. valuti	,, 46.00
24. Rev. Ivan Štanta, C.M., Madagaskar	\$ 50.00
a) Mrs. Angela Čebašek, Joliet, Il. (za gobavce) (14. XII.)	,, 50.00
25. Sestra Daniela Šemé	\$ 118.50
a) Mrs. Ivanka Tominec, Cleveland, O. (26. V.)	,, 15.00
b) Frank Cenkar, Cleveland, O. (26. V.)	,, 41.00
c) Mrs. Angela Čebašek, Joliet, Il. (za bolnike in zdravila, v zahvalo Mariji za uspešno težko operacijo) (13. VIII.)	,, 50.00
d) Družina Leopolda in Ivanke Pretnar, Cleveland, O. (10. IX.)	,, 12.50
26. Sestra Božena Marija Pavlišč	\$ 22.50
a) Rev. Charles Docherty, C.M., Brooklyn N. Y. (13. VIII.) (prosi molitve za dobrotnico)	,, 10.00
b) Družina L. in I. Pretnar, Cleveland, O. (10. IX.)	,, 12.50
27. Sestra Terezija Pavlič	\$ 12.50
a) Družina L. in I. Pretnar, Cleveland, O. (10. IX.)	,, 12.50
28. Sestra Marjeta Mrhar	\$ 12.50
a) Družina L. in I. Pretnar, Cleveland, O. (10. IX.)	,, 12.50
b) Jože Dimnik, Sr., Lethbridge, Alberta (29. I. in 13. II. po 5 kan. dol.) Can. 10 dol. =	,, 9.30
c) Sonja Ferjan, R. N., Hoboken, N. J. (je delovala s sr. Mrhar v Srbiji pred leti) (7. XI.)	,, 10.00
d) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (13. IV.)	,, 40.00
29. Sestra dr. Justina Roje	\$ 73.50
a) Družina L. in I. Pretnar, Cleveland, O. (10. IX.)	,, 12.50
b) Neimenovana. Gilbert, Mn. (10. VIII.)	,, 10.00
c) Rev. Ludvik Savelj, Trst (3. II.) 10.000 lir =	,, 16.30
d) Maria Mlinar, Cleveland, O. (11. XII.) (za vse na Madagaskarju)	,, 10.00
e) Neimenovani iz Deer Lodge, Montana (13. XI.) (najbolj potrebnim na Madagaskarju)	,, 25.00
30. Rev. Stanko Cikanek	\$ 90.00
a) Neimenovana iz Gary, Ind. (10. XI.) (v zahvalo Materi božji in sv. Antonu)	,, 20.00
b) Neimenovana, Hoboken, N. J. (25. VIII.)	,, 10.00
c) Ciril Kastelic z družino, Chicago, Il. (v zahvalo za uslišano prošnjo) (30. X.)	,, 50.00
d) Mrs. Ivanka Kete, Cleveland, O. (19. X.)	,, 10.00
31. Rev. Silvo Česnik	\$ 193.20
a) Jože Dimnik, Sr., Lethbridge, Alberta (za post) (16. III.) (se po poroki selita v Anglijo, London) Can. \$ 5.00 =	,, 4.60

b) Frances Stoic, Toronto, Ont. (15. VII.) Can. 50.00 =	„	46.00
c) Mrs. Millie Skalar, Urbank, Mn. (23. XII.)	„	10.00
d) Rev. John Dolšina, Ely, Mn. (23. XII.)	„	5.00
e) Rev. Karel Pečovnik, Parkers Prairie, Mn. (23. XII.)	„	5.00
f) Julka Zarnik, New Toronto, Ont. (14. XI.) (po 10 kan. dol. mesečno, za kar trenutno najbolj potrebuje: okt.-dec.) Can. dol. 30.00 =	„	27.60
g) Mrs. Danica Sfiligoj (v spomin pok. moža Franca) (12. VIII.)	„	10.00
h) Otroci družine Miro Celestina (iz hranilnika ob mis. nedelji) (10. IX.)	„	5.00
i) Ciril Kastelic z družino, Chicago, Il. (namesto cvetja na grob v prometni nesreči ob slovenskem romanju v Lourdes tragično umrlega prijatelja duhovnika Mirota Permeta) (30. X.)	„	50.00
j) Mrs. Marija Štrancar, Cleveland, O. (1. X.)	„	5.00
k) Mrs. Marija Krečič, Cleveland, O. (1. X.)	„	10.00
l) Mrs. Caroline Kucher, Cleveland, O. (1. X.)	„	5.00
m) Rajna Mary Race, Cleveland, O. (1. X.) (skrita zvesta mis. dobrotnica zadnjih let, ki je umrla koncem julija; molimo zanjo)	„	10.00
32. Bogoslovec Peter Opeka, C.M.	\$	70.00
a) Neimenovana, Hoboken, N. J. (25. VIII.)	„	10.00
b) Francka Opeka, North Chicago, Il. (5. IX.)	„	5.00
c) Mrs. Mary Paternost, Gilbert, Mn. (14. IX.)	„	30.00
d) Družina John in Anica Tushar, Gilbert, Mn. (14. IX.)	„	10.00
e) Neimenovani v Pa. (2. XI.)	„	15.00
33. Rev. Janez Puhan, C.M.	\$	100.00
a) Monsignor John L. Zaplotnik, J. C. D., Omaha, Nebraska (27. III.) (pomoč v zadnjem letu študijev v Parizu preko sestre Cecilije Prebil)	„	100.00
34. Sestra Conradina Resnik, F.C., Indija	\$	20.00
a) Neimenovani iz Mn. (za foto aparat)	„	20.00
35. Sestra Anka Luketič, Congo	\$	85.76
a) Dva Neimenovana dobrotnika MZA (27. II.)	„	85.76
*36. Brat Rafael Mrzel, S.D.B., Filipini	\$	10.00
a) Iz zapuščine rajne Elizabeth Šturm za misijone v Afriki in Aziji (13. VI.)	„	10.00
*37. Slovenski koroški revni bogoslovci	\$	100.00
a) Neimenovani, West Allis, Wis. (23. XII.) (Oddano preko Slovenske Dušnopastirske pisarne v Celovcu)	„	100.00
*38. Ciborij Gospodinjski šoli v št. Rupertu na Koroškem		
a) Družina Frank in Pavla Pustotnik, Geneva, O. (v spomin rajnih, leta 1970 umrlih, sestre Ančke Bokalič in svaka Martina Nemeč) (10. XII.) Oddano sestrti Gonzaga, po ustanovitvi Mis. krožka deklet v Gospodinjski šoli.		

Skupaj \$ 2.472.21

Poleg gornjega je č.g. Jože Ferkulj, Quincy, Ill, leta 1970 poslal za maše o. Lojzetu Demšarju DJ 304 dolarjev; o. Jožetu Cukali DJ pa 623 dolarjev.

* Ti obdarovanci (z zvezdico spredaj) prav za prav ne spadajo v ta seznam, a jih objavljamo na tem mestu po želji zbiralca. Op. ur.

IZ MISIJSKEGA ZALEDJA

MISIJSKA NEDELJA V BUENOS AIRESU

Poleg misijskih govorov in molitev pri dopoldanski službi božji po slovenskih središčih Velikega Buenos Airesa, so se misijonski prijatelji v velikem številu zbrali popoldne v Slovenski hiši naše centrale v mestu. Tam je bila ob 4. popoldne misijonska proslava, katere so se med drugim udeležili tudi vrhovni dušni pastir msgr. Anton Orehar, predsednik Narodnega odbora Miloš Stare, predsednik Slovenske kulturne akcije dr. Tine Debeljak, predsednik osrednjega društva Zedinjena Slovenija. Miha Stariha, rektor Rožmanovega zavoda dr. Franc Gnidovec, in še več drugih predstavnikov našega verskega in javnega življenja in delovanja.

Program je vseboval dva dela. Najprej je urednik „Katoliških misijonov“ in rektor Misijonskega zavoda Barlagovega misijonišča Franc Sodja CM govoril o tem, kako moramo tudi na misijonski problem in njega reševanje gledati optimistično, z zaupanjem v vodstvo Svetega Duha:

„Gospodova ura je včasih bliže, kot si mislimo. Danes je že moda, da ponavljamo trojno tarnanje: Cerkev je v krizi, mladina je odpovedala, svet drvi v materializem in ateizem. A vendar je kljub krizam, ki so tudi v misijonih, med nami pričujoč Kristus.

Kitajska je v katakombah, Japonska je odprta, a nedostopna je duša Japoncev; v Indijo skoraj ne morejo več priti novi misijonarji; Afrika pa je odprta, a grozi nova nevarnost: v letu 2.000 bo 100 milijonov katoličanov, a le malo več duhovnikov kot zdaj, če bo šlo tako naprej. Poklicev ni.

A vendarle mora biti v nas krščanski optimizem zaradi Kristusa, ki je v Cerkvi.

Mladina je odpovedala, radi kažemo na hipnije, kot da so edina mladina. Ne slutimo pa, koliko je v mnogih mladih ljudeh idealizma, ki ga je treba le dvigniti in oživiti in dati priložnost, da se razživi. Tudi med našo mladino je veliko idealnih fantov in deklet in ne dvomim, da tudi misijonskih poklicev. Tudi v tem vprašanju moramo biti krščanski optimisti.

V svetu je poplava materializma in ateizma. A vendarle moramo imeti vero v Svetega Duha, ki je tudi danes na delu, ne sicer po naših načrtih in naših programih, pač pa gotovo in „duh veje, kjer hoče“.

Zato moramo biti v vsakem pogledu krščanski optimisti. In je blizu misel: morda je za posameznike in za nas vse Gospodova ura bliže kot si mislimo.“

Tako približno je izvajal govornik.

Zatem je sledila igra tridejanka „GOSPODOVA URA“, ki jo je v italijanščini napisal Vanni Leto, predstavil pa neimenovani prevajatelj. Drama se močno dotakne enega izmed največjih misijonskih problemov: misijon-

skega poklica, in to ne morda v njegovi celotni problematiki, ampak samo enega odtanka: reakcije svojcev na odločitev mladega zdravnika, da se oklene še zdravništva duš, duhovništva, in sicer na misijonskem polju. Šele težka roka Gospodova zdrami končno očeta in brata, da nehata nasprotovati. „So trenutki v človekovem življenju, ko se božji načrti križajo s človeškimi. In te božje načrte je treba sprejeti. Kajti človek se ne sme ustavljati božjim nameram“. To izjavi koncem prvega dejanja mladi doktor svojemu očetu, a po mnogih preizkušnjah iste besede za njim ponovi sinu njegov oče, ko spozna, kako velika resnica je v njih, in dá svoj očetovski blagoslov na sinovo misijonsko pot.

Igrali so bogoslovci in gojenci Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča, ki si pogosto vzamejo za študij kako dramsko delo, da se ob njem vadijo pravilnega govorjenja slovenščine, nastopanja in govorništva, kar vse prav pride v bodočnosti, saj gre za zavod, ki hoče v tujini vzgojiti slovenske intelektualce, če le mogoče, celo duhovnike in misijonarje, ki bi delovali v območju slovenskih apostolskih in misijonskih podvigov. Ker navadno študirajo dela, ki so tudi vsebinsko globoka, se mimogrede tudi načelno razgledujejo in poglobljajo.

Reči je treba, da so mladi igralci zelo uspeli, ker so zaigrali doživeto in, upoštevajoč mladost in neizvežbanost, naravnost umetniško stremeče. Zlasti nekatere vloge so bile izredno dobro podane. Občinstvo je bilo prijetno presenečeno in od globoke igre prevzeto. Posebno je vzbujala pozornost povsem prirodno, brez težav obvladana slovenščina v čistosti izgovorjave, ne da bi se količkaj poznal vpliv tujega jezika. Dokaz, da se s primerno pozornostjo in prizadevnostjo da tudi v tujini rojenim (vsi igralci so bili rojeni v Argentini) posredovati čista slovenščina.

Občinstvo je dvorano polno zasedlo in bilo s prireditvijo zelo zadovoljno. Tako je slovenska skupnost v Buenos Airesu tudi letos dostojno proslavila veliki misijonski dan.

Igro so ponovili 14. novembra v Slovenski vasi z velikim uspehom.

MISIJONSKI KROŽEK V SLOVENSKI VASI

V Slovenski vasi pri Buenos Airesu obstojata dva misijonska krožka. Eden je v Misijonskem zavodu, drugi pa je v slovenski skupnosti Slovenske vasi. Prvi že več let uspešno dela in zlasti pomaga malgaškim misijonarjem. Letos pa se je kreproko poživil tudi vikarijski krožek. V roke so ga vzeli sami mladi ljudje. Predsedstvo je prevzel lanski absolvent Misijonskega zavoda g. Peter Rot, pomaga mu pa lepa vrsta fantov in deklet, dijakov.

Tri lepe uspehe moramo zapisati v misijonsko kroniko. Obenem z misijonskim krožkom v Misijonskem zavodu so organizirali srečolov z igrami, ki je letos uspel kot do zdaj še nikoli. Kmalu za njim je romalo na Madagaskar 500 dolarjev.

Še prej (28. avgusta) so pa čisto sami organizirali prireditev pod naslovom „Madagaskar“. Ob dosti lepi udeležbi so prikazali tisti misijon, za katerega je vedno več zanimanja v domovini in tujini. Gdč. Mari Glinškova je v svojem predavanju narisala sliko politično-socialnega življenja Malgašev. G. Peter Rot pa je prikazal delo slovenskih misijonarjev. Obojno predavanje so potem še ilustrirale skioptične slike in poživila deklamacija gdč.

"KATOLISKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovne družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1971: V Argentini in sosednih deželah: navadna 1.200 pesov, podporna 3.000, dosmrtna 12.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101,

Vrabc Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

Koprivnikarjeve o gobavcu, ki jo je napisal malgaški misijonar g. Česnik.

Poleg tega je krožek organiziral dva sestanka za ljudskošolsko mladino, sodeloval na nek način pri „Buhovem“ asado ter pri igri „Gospodova ura“, ki so jo igrali na misijonsko nedeljo gojenci Misijonskega zavoda.

Z veseljem zapisujemo te skope podatke in čestitamo mladim fantom in dekletom, ki s sreem sodelujejo pri tako lepi stvari in s tem dokazujejo, da je še med nami idealna mladina.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONE

Otroci Slovenske šole v Carapachayu pri Buenos Airesu, iz misijonskega hranilnika, 5.195 pesov; Macarolovi, Slovenska vas, 300 pesov; družina Zakrajšek, San Justo, 2.000 pesov. Vsi v Argentini.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za malgaški misijon: Ljudmila Gomišček, Tablada, 2.000 pesov; za Petra Opeka CM tamkaj: Antonija Koritnik, 5.000 pesov, ga. Kovačič, 2.000 pesov in ga. Bedenčič, 500 pesov; za Franca Buha CM: N. N., Slovenska vas, 20.000 pesov; ga. Strah, Slovenska vas, 1.000 pesov; Društvo „Slovenska vas“ z vaščani udeleženci tkzv. vsakoletnega Buhovega asada, izkupiček 83 tisoč pesov; za o. Lovra Tomažina DJ v Zambiji: Franc Močnik, Pilar, 1.000 pesov; vsi v Argentini.

ZA MISIJONSKI ZAVOD

Franc Bidovec, San Justo, Argentina, 20.000 pesov.

Nikdar ne bo staromodno ponavljati Kristusovo oporoko: „Pojdite po vsem svetu, učite vse narode, krščujte jih...“ Krst je za vsako misijonsko postajo najlepši praznik in tudi poročstvo, da se bo tam zakoreninila Cerkev, zaživela krščanska občina.

Correo Argentina Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires